C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hasek_Jaroslav-Ivan_Ivanovic_z_Ufy.pdb

PDB Name: Ivan Ivanovič z Ufy
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ivan Ivanovič z Ufy
Jaroslav Hašek
Ufský kupec Ivan Ivanovič neutekl z města s ostatními měšťáky, nýbrž zůstal na své pozorovatelně, v krámě, se zcela určitým úmyslem - aby po příchodu sovětských vojsk šmelil a provokoval.
To, co Ivana Ivanoviče nejvíce odlišovalo od ostatních zvířat, byl dar řeči, dar slova.
Ivan Ivanovič uplatňuje tuto vlastnost co nejbohatěji a zneužívá svobody slova při každé příležitosti.
Jeho řečnický talent má ohromný význam v celé Ufě.
Tento dar se netýká toho, co vykládá doma, v kruhu rodinném, nýbrž toho, co říká jako občan na veřejných místech, na trhu, v čajovnách, v kavárnách, u holiče a ve svém krámě.
Pracuje tak, aby si nikdo neuvědomil, že on je ten provokatér, který rozšiřuje vylhané zprávy, aby vyvolal paniku nebo získával nové kontrarevoluční živly a nepřátele sovětské vlády.
Nikdy neřekne přímo: "Poznal jsem to a to." Říká, že "to slyšel", že "to někde četl".
Zůstal v Ufě, aby mohl co nejvíce škodit sovětské vládě. Pracuje pomocí obecenstva.
Zajde na trh a baví se s trhovci jako člověk, kterého nezajímá nic než zelí, kapusta, mouka, maso nebo sádlo.
"Hm," prohodí prohlížeje si prase, "Bugulmu dostali bílí zpátky, a proto se nesmí jezdit do Simbirska."
Zná psychologii trhovců, temné masy drobné buržoazie a kulaků, kteří spolknou sebepitomější zprávu, jen když je aspoň trochu nepříznivá pro sovětskou vládu.
"Chvála pánu bohu," řekne nějaká babka, která poslouchala a běží domů papouškovat mezi zaostalými babami idiotské provokace Ivana Ivanoviče.
Ivan Ivanovič jde k holiči.

"Dneska v noci," praví přidušeně, "byl pořádný mráz."
Po této nevinné předehře pokračuje:
"To je zajímavé, jak je v takovém mrazu slyšet kanonádu. Bylo to tak silné, že jsem si hned pomyslel, že bílí nemůžou být dál než patnáct verst od města."
Ivan Ivanovič ví dobře, že v holírně čeká stejný nepřítel sovětské vlády jako on, kupec Zacharov, který svým známým určitě řekne: "Naši jsou patnáct verst od Ufy," a pak lhostejně dodá: "Dneska přivezli spoustu raněných."
Když Ivan Ivanovič splnil svůj provokatérský úkol u holiče, ubírá se do kavárny. Ví, že tam sedí a žvaní bývalí podnikatelé, kterým vyvlastnili majetek.
Těm přináší velkou novinu: "Dutov dobyl Kazaň u Moskvy! Petrohrad obsadili spojenci."
Všichni vědí, že je to blbost, ale přesto na ně ten pitomý žvást působí velice příjemně.
Ivan Ivanovič chladnokrevně vykládá dál, že Dutov zatkl Radu lidových komisařů, slyšel to prý na nádraží.
Všichni zase vědí, že Dutov byl bit u Orenburku, ale to jim nebrání, aby provokační zprávy nešířili po městě, mezi nepřáteli sovětské vlády.
Dneska slyšíte, že byl obsazen Birsk, zítra Sterlitamak, a nevíte, jestli se máte těm idiotům smát, nebo vzít revolver a vpálit jim kulku do hlavy.
To druhé je podle mne nejlepší způsob boje s provokatéry.
Za Francouzské revoluce provokatéry negilotinovali, ale věšeli.
Vzhledem k tomu, že provaz je u nás zrušen, navrhuju všechny ty provokující Ivany Ivanoviče na místě střílet.
Naš puť 1/31, 16. 2. 1919
Přeložil Břetislav Štorek
vojtisek.tripod.com/hasek/